

Midler til Diget, og Ministeren mente, at de anvendte Beløb maatte staa i Forhold til det, der skulde beskyttes. Jeg tror, at den nævnte Sum langtfra overskrider det Beløb, Arealerne er værd. Man kan ikke forlange af den højtærede Minister, hvis Udtalelser ellers var velvillige, at han skulde være personlig bekendt med de Forhold, og jeg skulde meget ønske, at den højtærede Minister vilde modtage og forhandle med en Deputation af Beboerne, fra Sogneraadet, fra Klitvæsenet og fra Amtet, som kunde drøfte disse Spørgsmaal paa et sagligt Grundlag, og at Ministeren ved den Lejlighed ogsaa havde sine Teknikere til Stede; saa tvivler jeg ikke paa, at man kunde komme til en bedre Løsning af dette Spørgsmaal.

Jeg vender mig derefter til den højtærede Finansminister. Jeg havde stillet et Spørgsmaal til ham, og det svarede han ikke paa; han svarede egentlig paa noget, jeg ikke havde spurgt om, idet han sagde, at han ikke vilde lade være med at øve denne Jagt paa Skatteyderne, som det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaard talte om. Det har jeg slet ikke omtalt; tværtimod, jeg ønsker ogsaa, at de Mennekser, som vil unddrage sig deres Skatter, skal blive stillet Ansigt til Ansigt med det Snyderi, de begaar. Jeg har ikke nogen Barmhertighed med en Mand, som har 100 000 Kr. i Formue, naar han paa sit Skatteschema kun anfører f. Eks. 60 000 eller 40 000; en saadan Mand maa man absolut stille overfor den Fejl, jeg kunde næsten sige det Falsum, han der giver Udtryk for. Men det, jeg spurgte den højtærede Minister om, det var, om han vilde medvirke til, at Landsoverskatteraadet blev delt i to ganske selvstændige Afdelinger, een til at undersøge Skatteligningerne, det man kunde kalde Klageafdelingen, og een til Paakendelse af Uoverensstemmelser mellem Undersøgelsesafdelingen og Skatteyderne, altsaa i Virkeligheden det samme System, som man har i enhver Sag, hvor der omhandles Ulovlighed, at den, der undersøger Sagen, ikke paakender den.

Jeg begrunder denne min Henstilling med, at der i Befolkningen ikke næres nogen Tillid til de Afgørelser, Landsoverskatteraadet træffer; og det er af afgørende Betydning, at dette Forhold ændres. Der breder sig mere og mere den Anskuelse, som det er vanskeligt at afkræfte, at Landsoverskatteraadet virker som en Inkvisitionsdomstol i Lighed med Sylows Brandkommissioner, et Sted, hvor der sker megen Uret overfor Skatteyderne af alle Klasser, fordi Landsoverskatteraadets Organisation er forfejlet. Mangfoldige Skatteydere staar

ganske hjælpeløse overfor Landsoverskatteraadet, selv om de har Ret.

Jeg grunder denne min Udtalelse paa, hvad jeg dels som mangeaarig Sogneraadets formand har set, og dels hvad jeg har hørt og erfaret af Skatteydere. Jeg skal fremkomme med et Eksempel, der viser Rigtigheden af min Opfattelse. En Gaardejer her paa Øerne fik i Februar 1923 en Skrivelse fra Landsoverskatteraadet, ledsaget af et Skema, hvorpaa han skulde opføre sine Indtægter og Udgifter, som vi jo godt kender det. Indtil Oktober 1923 brevvekslede han med Landsoverskatteraadet — der blev i alt vekslet 9 Skrivelser — om hans Formue- og Indkomstforhold. Derefter blev han indkaldt til et Møde i den nærmeste Købstad, og paa det Møde forelægger en Sekretær ham efter nogle Forhandlinger følgende Skrivelse til Underskrift, som jeg med den højtærede Formand Tilladelse vil oplæse: „Ved en af Landsoverskatteraadets Ligningsafdeling foretagen Undersøgelse er det oplyst, at min Indkomst og Formue for Skatteaarene dit og dat har været højere end de Beløb, hvortil min skattepligtige Indkomst og Formue paa Grundlag af de af mig indgivne Selvangivelser er ansat for disse Skatteaar. Til fuld Afgørelse af det ved mine urigtige Selvangivelser for de nævnte Skatteaar overfor Statskassen forskyldte Erstatningsansvar tilbyder jeg undertegnede herved at erlægge et Beløb af“ — mellem 700 og 800 Kr.

Manden nægter at underskrive dette, han siger: Jeg har ikke opgivet noget forkert. Sekretæren foreholder ham, at han bør underskrive for sin egen Skyld, da slipper han for Bøde. Da han ikke vil det, siger Sekretæren: Hvis De hellere vil have Politimesteren over Dem, kan De lade være at underskrive den. Derefter høves Mødet, og Sekretæren giver ham Skrivelsen med hjem og siger: Jeg vil raade Dem til at underskrive, det er bedst for Dem selv. Manden tager hjem, men underskriver ikke. Derefter bliver han kaldt til København til Landsoverskatteraadet, hvor man nu er kommet til det Resultat, at den Efterbetaling, han skulde give, kunde nedsættes med mellem Halvdelen og en Trediedel. Man anbefaler ham derinde, at han nu skriver under, saa er Sagen afgjort. Han siger imidlertid nej, det vil han ikke, han er sig bevidst, at han har opgivet rigtigt. Han rejser hjem, faar en ny Skrivelse, ganske ligelydende med den tidligere, blot med et ændret Beløb og med Anmodning om at skrive under. Han gør